

ที่ นร ๐๕๐๓/ ๒๑๒๙๕

สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี

ทำเนียบรัฐบาล กทม. ๑๐๓๐๐

๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๐

เรื่อง ร่างพระราชบัญญัติที่คณะรัฐมนตรีขอรับมาพิจารณาก่อนรับหลักการ

เรียน เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

อ้างถึง หนังสือสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ด่วนที่สุด ที่ นร ๐๙๐๑/๒๒๒๖
ลงวันที่ ๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๐

ตามที่ได้เสนอผลการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติประกันสังคม (ฉบับที่ . .) พ.ศ. . . . ซึ่งนายมนัส โกศล กับคณะ เป็นผู้เสนอ และร่างพระราชบัญญัติการบริหารองค์การศาสนาคริสต์ พ.ศ. . . . ซึ่งพลเอก ปรีชา โรจนเสน กับคณะ เป็นผู้เสนอ ไปเพื่อประกอบการพิจารณาของคณะรัฐมนตรี นั้น

คณะรัฐมนตรีได้ประชุมปรึกษาเมื่อวันที่ ๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ ลงมติว่า

๑. ให้ส่งคืนร่างพระราชบัญญัติประกันสังคม (ฉบับที่ . .) พ.ศ. . . . (นายมนัส โกศล กับคณะ เป็นผู้เสนอ) ที่คณะรัฐมนตรีขอรับมาพิจารณาก่อนรับหลักการ ไปยังสภานิติบัญญัติแห่งชาติภายในกำหนดเวลา พร้อมแจ้งข้อสังเกตของคณะรัฐมนตรีไปด้วยว่า ร่างพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวมีหลักการที่สอดคล้องกับหลักการของร่างพระราชบัญญัติที่กระทรวงแรงงานเสนอ และคณะรัฐมนตรีได้มีมติอนุมัติหลักการ ซึ่งขณะนี้อยู่ระหว่างการตรวจพิจารณาของสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา และจะได้นำเสนอสภานิติบัญญัติแห่งชาติต่อไป อย่างไรก็ตาม มีข้อสังเกตเกี่ยวกับหลักการบางประการตามร่างพระราชบัญญัติที่สมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติเสนอ ดังนี้

๑.๑ องค์ประกอบของคณะกรรมการประกันสังคม ที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน เป็นระบบไตรภาคี โดยมีผู้แทนจากภาครัฐ ฝ่ายนายจ้างและฝ่ายลูกจ้าง ฝ่ายละห้าคน และมีผู้ทรงคุณวุฒิเป็นที่ปรึกษาของคณะกรรมการ แต่ไม่ใช่กรรมการซึ่งจะมีสิทธิในการออกเสียง ดังนั้น หากเพิ่มกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิขึ้นมาอีกฝ่ายตามร่างพระราชบัญญัตินี้ จะทำให้มีลักษณะเป็นจตุภาคี อันเป็นการไม่สอดคล้องกับระบบสากล และมาตรา ๘๔ (๗) ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย

๑.๒ การกำหนดให้ประธานกรรมการและกรรมการเป็นผู้ดำรงตำแหน่งระดับสูงตามกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต โดยต้องยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินต่อคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติด้วยนั้น เป็นการเพิ่มข้อจำกัดอันจะมีผลทำให้ไม่มีผู้ใดประสงค์จะเข้ามาเป็นผู้แทนฝ่ายนายจ้าง หรือฝ่ายลูกจ้างในคณะกรรมการประกันสังคม ซึ่งจะเป็นปัญหาและอุปสรรคต่อการทำงานได้

๑.๓ การกำหนดให้ประธานกรรมการและกรรมการอาจพ้นจากตำแหน่งเมื่อคณะกรรมการประกันสังคมมีมติให้ออกด้วยคะแนนเสียงไม่น้อยกว่าสามในสี่ของจำนวนกรรมการเท่าที่มีอยู่นั้น ไม่สอดคล้องกับอำนาจกำกับดูแลของรัฐมนตรี จึงเห็นว่าเมื่อรัฐมนตรีเป็นผู้แต่งตั้งประธานกรรมการและกรรมการแล้ว ก็ควรเป็นอำนาจของรัฐมนตรีในการถอดถอนบุคคลดังกล่าวเช่นกัน

๑.๔ การกำหนดยกเว้นให้ผู้ประกันตนที่มีอายุตั้งแต่ห้าสิบห้าปีขึ้นไป ไม่ต้องส่งเงินสมทบนั้น ควรยกเว้นให้เฉพาะผู้ประกันตนที่มีอายุตั้งแต่ห้าสิบห้าปีขึ้นไปที่ไม่สามารถส่งเงินสมทบได้ในกรณีว่างงานเท่านั้น สำหรับกรณีทั่วไปที่ผู้ประกันตนดังกล่าวยังมีความสามารถที่จะส่งเงินสมทบได้ก็ไม่มีเหตุผลใดที่จะยกเว้นให้ต่างจากผู้ประกันตนทั่วไป ซึ่งก็จะสอดคล้องกับหลักการประกันสังคม ตามมาตรา ๓๓ แห่งพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๓๓ ที่บัญญัติให้ลูกจ้างซึ่งมีอายุไม่ต่ำกว่าสิบห้าปีบริบูรณ์และไม่เกินหกสิบปีบริบูรณ์เป็นผู้ประกันตน และมาตรา ๔๖ แห่งพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๓๓ ที่บัญญัติให้ผู้ประกันตนต้องออกเงินสมทบเข้ากองทุนเพื่อการจ่ายประโยชน์ทดแทนกรณีต่าง ๆ ดังนั้น การได้รับประโยชน์ทดแทนจึงขึ้นอยู่กับ การส่งเงินสมทบดังกล่าวด้วย

จึงเห็นควรชะลอร่างพระราชบัญญัติที่สมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติเสนอ เพื่อรอร่างพระราชบัญญัติของคณะรัฐมนตรีเพื่อพิจารณาไปพร้อมกัน

๒. ให้ส่งคืนร่างพระราชบัญญัติการบริหารองค์กรศาสนาคริสต์ พ.ศ. (พลเอก ปรีชา โรจนเสน กับคณะ เป็นผู้เสนอ) ที่คณะรัฐมนตรีขอรับมาพิจารณาก่อนรับหลักการไปยังสภานิติบัญญัติแห่งชาติภายในกำหนดเวลา พร้อมแจ้งข้อสังเกตของคณะรัฐมนตรีไปด้วยว่า

๒.๑ ร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวมีสาระสำคัญเพียงการรับรองสถานะและโครงสร้างการบริหารองค์กรศาสนาคริสต์ตามข้อเท็จจริง ณ ปัจจุบัน และเท่าที่มีการมาขอจดทะเบียนอยู่ในความอุปถัมภ์ของทางราชการเท่านั้น โดยไม่มีบทบัญญัติเพื่อแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นในปัจจุบันและสมควรได้รับการแก้ไข กล่าวคือ กรณีที่มีการแอบอ้างเรียไ้เงินโดยมีการนำตึกแถวมาจัดตั้งเป็นโบสถ์ และหนีหายไปเมื่อได้เงินพอสมควร จึงควรมีบทบัญญัติที่กำหนดกฎเกณฑ์การจัดตั้งโบสถ์ให้ทางราชการสามารถได้ข้อมูลของการจัดตั้งโบสถ์ที่ถูกต้องและเชื่อถือได้ เพื่อคุ้มครองประชาชน นอกจากนั้นยังไม่มีบทบัญญัติส่วนใดที่กล่าวถึงการควบคุมการจัดตั้งศาสนสถานของศาสนาคริสต์ ในทางปฏิบัติจึงทำให้เกิดการจัดตั้งศาสนสถานที่ไม่อยู่ภายใต้การกำกับดูแลขององค์กรทางศาสนาคริสต์เกิดขึ้นมากมาย และทางราชการก็ไม่สามารถเข้าไปควบคุมการจัดตั้งได้เพราะไม่มีกฎหมายใดให้อำนาจ อีกทั้งในปัจจุบันก็ยังไม่มียหน่วยงานใดเข้ามากำกับดูแล ดังนั้น การกำหนดให้มีกฎหมายว่าด้วยการบริหารองค์กรทางศาสนาคริสต์ควรเป็นกฎหมายที่สามารถแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นในปัจจุบันด้วย เพื่อให้เกิดความสงบเรียบร้อยและเป็นการคุ้มครองประชาชนจะเหมาะสมกว่า

๒.๒ โดยที่เรื่องในทางศาสนาเป็นเรื่องละเอียดอ่อนและปัจจุบันยังมีกลุ่มต่าง ๆ ที่นับถือศาสนาคริสต์ซึ่งมีใช้ในกายโรมันคาทอลิกและยังมิได้เข้าอยู่ในการกำกับดูแลขององค์กรศาสนาคริสต์นิกายโปรเตสแตนต์ ๔ องค์กรที่อยู่ในความอุปถัมภ์ของทางราชการตามร่างพระราชบัญญัตินี้ กลุ่มต่าง ๆ ดังกล่าวก็ถือว่าเป็นผู้นับถือศาสนาคริสต์เช่นเดียวกัน จึงควรเปิดโอกาสให้กลุ่มต่าง ๆ เหล่านี้ได้แสดงความคิดเห็นด้วย เพื่อให้ได้ข้อมูลและปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นไม่ก่อให้เกิดความแตกแยกกัน นอกจากนั้น การกำหนดรูปแบบการบริหารองค์กรศาสนาคริสต์ควรต้องรับฟังความคิดเห็นอย่างรอบด้านก่อน และพิจารณาว่า การกำหนดในลักษณะตายตัว ตามร่างพระราชบัญญัตินี้จะเหมาะสมหรือไม่ เนื่องจากเรื่องศาสนานั้นเป็นเรื่องของความเชื่อในทางศาสนา และการแบ่งเป็นกลุ่มต่าง ๆ ยังมีความขัดแย้งกันอยู่ ประกอบกับร่างมาตรา ๔ ที่กำหนดว่า ศาสนาคริสต์ในประเทศไทยคือศาสนาอะไร และประกอบด้วยองค์กรศาสนาคริสต์ใดบ้างนั้น เห็นว่า ลักษณะศาสนาคริสต์นั้นเป็นเรื่องทางนามธรรมและเป็นไปตามความเชื่อแต่ละยุค แต่ละสมัย ไม่ควรอย่างยิ่ง

ที่จะนำมากำหนดตายตัวไว้ในกฎหมาย ควรปล่อยให้เป็นไปตามข้อเท็จจริงที่เป็นอยู่ แต่กฎหมายควรกำหนดให้มีเนื้อหาสาระที่สามารถนำไปปฏิบัติได้อย่างเป็นรูปธรรม

ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้นจึงเห็นว่ายังไม่สมควรรับหลักการของร่างพระราชบัญญัตินี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ ทั้งนี้ ได้ส่งร่างพระราชบัญญัติทั้ง ๒ ฉบับในเรื่องนี้กลับคืนไปยังสภานิติบัญญัติแห่งชาติพิจารณาภายในกำหนดเวลาแล้ว

ขอแสดงความนับถือ

(นางโฉมศรี อารยะศิริ)

รองเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ปฏิบัติราชการแทน

เลขาธิการคณะรัฐมนตรี

13 พ.ย. 2550

สำนักนิติธรรม

โทร. ๐ ๒๒๘๐ ๙๐๐๐ ต่อ ๓๐๗

(k579/F/ส)

www.cabinet.thaigov.go.th